

ALPY OČIMA
STUDENTA

ZVLÁŠTNÍ,
NEMYSLÍŠ?

S DANIELEM
FORSTEM

STUDENT REZU

ZVONĚNÍ

ČAS VYPRŠEL

ELIŠKA VIZINGROVÁ

str. 8-10

HLAVNÍ TÉMA ZVONĚNÍ

Čas, str. 7

Interview s Klárou Markovou,
str. 16-17

Posledí zvonění 10-11

HYBRIDNÍ

str. 12

ALPY OČIMA
STUDENTA

str. 15

ČEŠTÍ FOTBALISTÉ
NA MS

str. 18

DANIEL FORST

str. 20-21

ZVLÁŠTNÍ
NEMYSLÍŠ

str. 24-26

TAEKWONDO

str. 26-27

MILÍ ČTENÁŘI,

Pokud odmaturuji, tak už mi v tomto časopise vyprší čas. Složit maturitu je samozřejmě mé zbožné přání, ale Student Revue mi opravdu bude chybět. Zůstaňte mi srdce plné vzpomínek na světlé i temné časy. Můj čas se ovšem naplnil. Přišla chvíle předat redakční štafetu kolik další generaci nadšených pisálků. Budoucím generacím bych chtěla vzkázat jediné: pište se zápalem a čtěte! Možná je to trochu sobecké, ale mrzelo by mě, kdyby resuscitace časopisu po temnu distanční výuky přišla nazmar!

Loučí se vaše

KLÁRA MARKOVÁ

šéfredaktorka

A co vás na následujících stránkách čeká? S perem jsme se vydali za kulturou, vyrazili i do sportovního prostředí. O válce na Ukrajině bylo také napsáno pár slov. Prozkoumejte časopis sami. Stačí jen náš dvoutměsíčník prolistovat a dát se do čtení.

Za celou redakci také děkujeme Kubovi Škvrnovi ze 4.A, který pro SR pracoval od roku 2018, a přejeme mu, ať se mu práce pro náš časopis zúročí.

**STUDENT
REVUE**

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE | ČÍSLO BŘEZEN DUBEN 2022

STUDENTREVUE@GMAIL.COM REDAKTORI: Sofie Anna Janebová, Klára Marková, Karel Schamberger GRAFICKÁ ÚPRAVA: Filip Janeček PŘÍSPĚVATELÉ: Anna Bačáková, Vojtěch Borovský, Kateřina Hrabánková, Tereza Hellerová, Alice Knoblochová, profesor Krupička, Daniel Křístek, Tereza Lerchová, Stanislav Zelený FOTO: KONZULTACE: Mgr. Věra Janečková

**STUDENT
REVUE**

NEJISTÁ SKLIZEŇ

Zemědělec, vracející se ze setby, zkoumá raketu, která přistála na poli.
JAKOVLIVKA, UKRAJINA

V CO VĚŘÍM?

TEXT: KLÁRA MARKOVÁ 4.A

Světový chaos se odráží i do mé mysli. V co věřím?

NAŠE CHARAKTERY JSOU OVŠEM NAPŘÍČ DĚJINAMI STEJNÉ.

Jednoduchá otázka, na kterou nemám banální odpověď. Čas změn mění i mé názory, postoje, to, k čemu se upínám. Slavný antický vojevůdce Julius Caesar kdysi prohlásil: „Lidé věří rádi tomu, co si přejí, aby bylo pravda.“

Domnívám se, že celá Evropa, ba i svět by si přál, aby poslední měsíc byl jeden opravdu velmi dlouhý sen. Toto se ve 21. století zkrátka nemůže stát! Doba studené války je již dávnou minulostí. Žádný stát v noci nezaútočí na jiný suverénní stát!

Bohužel ono „to“, kterému nikdo z nás nechtěl uvěřit, se stalo. Ve čtvrtek 24. února roku 2022 jsme se všichni probudili do války. Člověk míní, diktátor z Kremlu mění. Napadl svého západního souseda, Ukrajinu. Jak se to mohlo stát? Proč zrovna teď? Kdy už bude konečně dobře? Lusknutím prstů se víra všech Evropanů v mýtus, že v dnešní době se již válčí pouze kdesi daleko, na světových periferiích, zhroutila jako domeček z karet. Proč nemůžeme opět svobodně dýchat? Bude to už tak napořád? Honí se mi hlavou. Časy studené války, kdy všichni žili ve strachu ze třetí světové války, si dnes pamatují už pouze naše babičky a naši dědečkové. Už jsme zapomněli... Krutě nám byli servány růžové brýle. Čemu a v co mám věřit? Anexe Krymu a již téměř

zamrzlý konflikt na Donbase byly pouhým začátkem něčeho většího. Bude ještě nějaké zítřka?

Nyní mnohem více než kdykoli dříve věřím v hegelovskou spirálu. Minulost se stále opakuje a bude se opakovat po celou dobu existence našeho bytí. Je to tak prosté... Navenek jsme možná jiní než naši předkové. Jinak se např. oblékáme (i když i otázka originalnosti módy je relativní). Co se týče vědy a pokroku, lidstvo nikdy nebylo tak daleko, jako je dnes. Naše charaktery jsou ovšem napříč dějinami stejné. Mocní se snadno nechají svou mocí opojit. Jsme kariéristé. Vždycky šlo o peníze. Mýty jsou mocnější než dějiny. Smích smutného vždy rozveselí. Sny mají větší moc než rozum...

Věřím však také, že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí! Jsem skálopevně přesvědčená, že zlo bude nakonec potrestáno a že boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Vždy tomu tak bylo. Proč by tomu tak nebylo nyní? Spirála vývoje nemá konce. „Budoucnost patří těm, kdo věří svým krásným snům.“ Možná jsem jen snílek, ale snilkům patří a vždy patřila budoucnost! ●

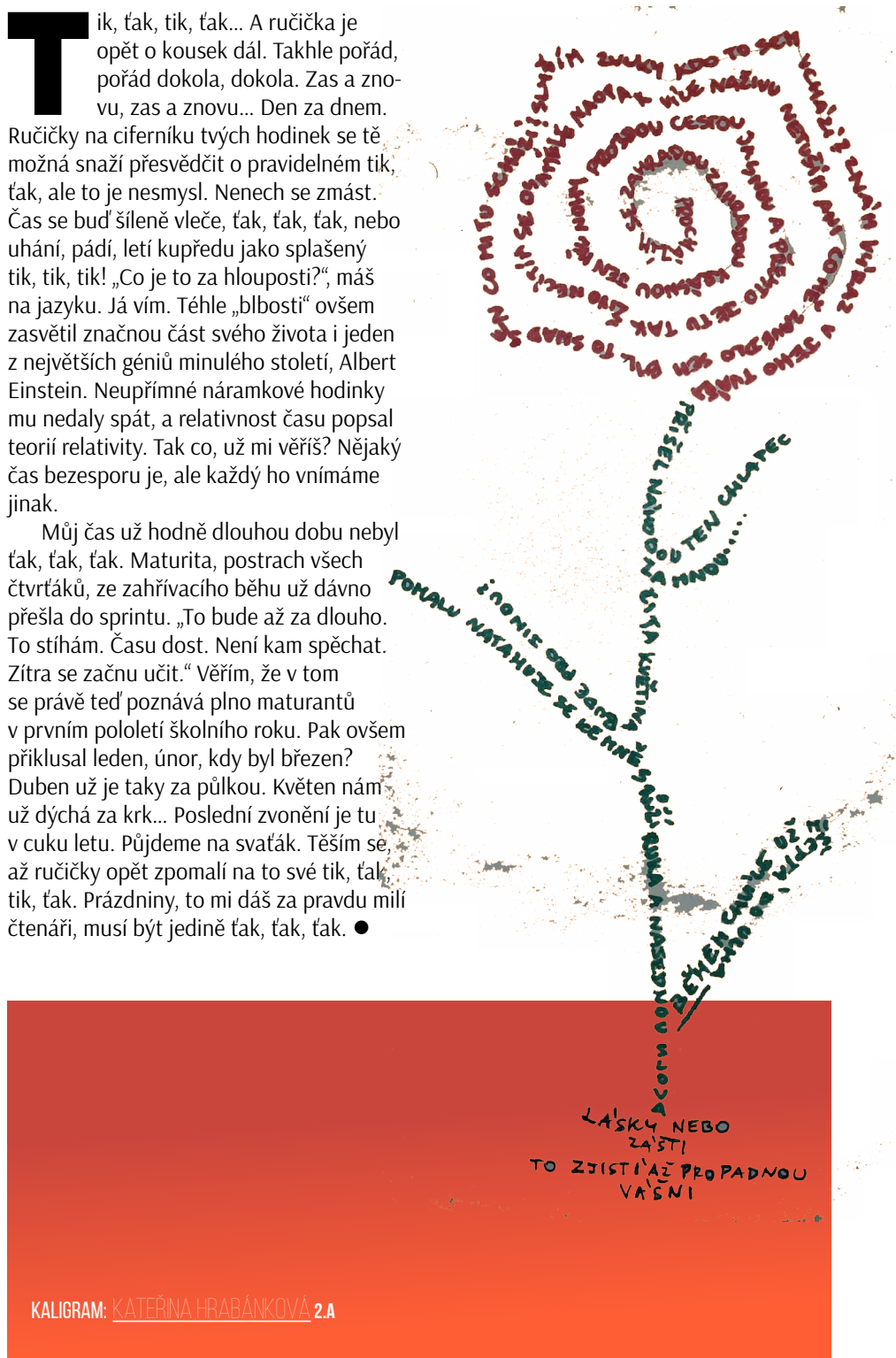
TEXT: KLÁRA MARKOVÁ 4.A

Všiml sis, drahý čtenáři, že čas neubíhá vždycky stejně rychle?

Tik, tak, tik, tak... A ručička je opět o kousek dál. Takhle pořád, pořád dokola, dokola. Zas a znovu, zas a znovu... Den za dnem.

Ručičky na ciferníku tvých hodinek se tě možná snaží přesvědčit o pravidelném tik, tak, ale to je nesmysl. Nenech se zmást. Čas se buď šíleně vleče, tak, tak, tak, nebo uhaní, pádí, letí kupředu jako splašený tik, tik, tik! „Co je to za hlouposti“, máš na jazyku. Já vím. Téhle „blbosti“ ovšem zasvětil značnou část svého života i jeden z největších géníů minulého století, Albert Einstein. Neupřímné náramkové hodinky mu nedaly spát, a relativnost času popsal teorií relativity. Tak co, už mi věříš? Některý čas bezesporu je, ale každý ho vnímáme jinak.

Můj čas už hodně dlouhou dobu nebyl
ťak, ťak, ťak. Maturita, postrach všech
čtvrtáků, ze zahřívacího běhu už dávno
přešla do sprintu. „To bude až za dlouho.
To stíhám. Času dost. Není kam spěchat.
Zítra se začnu učit.“ Věřím, že v tom
se právě teď poznává plno maturantů
v prvním pololetí školního roku. Pak ovšem
přiklusal leden, únor, kdy byl březen?
Duben už je taky za půlkou. Květen nám
už dýchá za krk... Poslední zvonění je tu
v cuku letu. Půjdem na svaták. Těším se,
až ručičky opět zpomalí na to své tik, ťak,
tik, ťak. Prázdniny, to mi dáš za pravdu milí
čtenáři, musí být jediné ťak, ťak, ťak. ●

INTERVIEW

S ELIŠKOU

VIZINGROVOU

KOLEM ČEHO DENNĚ CHODÍME... NOVÉ NÁSTĚNKY V PRVNÍM PATŘE?

TEXT: ANNA BAČÁKOVÁ 2.A

Po druhé hodině odpoledního času zely chodby prázdnotou.

Za jiných okolností by dívka, která se právě nacházela před jednou z informačních nástěnek, stejně jako její spolužáci, stála poblíž své skřínky a zavazovala si tkaničky od bot. Nezabývala se časem, v tichu a pozorně si prohlížela nažloutlý papír ukrytý za tenkou vrstvou skla. Ladným pohybem ruky z něj smetla nános prachu.

Pomalu se blíží termín odevzdání maturitních prací. Eliška Vizingrová, studentka letošního maturitního ročníku, pracuje na grafické úpravě dějepisných nástěnek v prvním patře našeho gymnázia. Hlavním tématem mého rozhovoru s Eliškou je především její maturitní práce, ale odpovídá i na otázky, co všechno taková práce obnáší, včetně příprav až po konečné vypracování dokumentu.

Kdy ses rozhodla pro výběr nástěnek a za jakých okolností?

První myšlenka se naskytla již minulý rok na semináři Multimediální tvorby. Pan profesor se zmínil, jak ho trápí starodávny vzhled nástěnek, které tu v této podobě visí již desítky let. Tehdy jsem nad tím hodně přemýšlela. Všimla jsem si, že téměř nikdo ze studentů našeho gymnázia nemá zájem o historii naší školy a řekla jsem si, že by se to mělo změnit.

Z jakých zdrojů jsi čerpala a případně, kdo ti dopomohl?

Jako vedoucího maturitní práce jsem si

zvolila pana profesora Krupičku. Poradil mi, kam se obrátit. Pracovala jsem tedy hned s několika zdroji. Se školním albem, s internetovými alby z Národního pedagogického muzea v Přerově a s knihou k výročí 333 let, která se mi stala velmi nápomocným historickým zdrojem a inspirovala při vytváření návrhu.

Nese práce pouze historickou složku, nebo je zapotřebí i jiných dovedností?

Na práci s vektorovou grafikou jsem potřebovala vhodnou a nejlépe neplacenou počítačovou aplikaci a s jejím výběrem mi pomohl pan profesor Bělka. Se studiem vektorové grafiky jsem už pokračovala sama.

Kdy tě začala zajímat práce s vektorovou grafikou?

Poprvé mě zaujal jednotný vizuální styl Junáku. Tehdy jsem si procházela podrobné dokumenty a návody, jak se stylem pracovat v oddíle.

Tvůj návrh se týká všech nástěnek v patře?

Má práce, tvorba návrhu a mapování historie nástěnek, se zaměřuje na nový styl nástěnek s kterým souvisí i prezentace historického tématu. V mém případě se jedná o rod Černínů. Nástěnka o Černínech, stejně jako ostatní historické nástěnky ve stejném stylu, by se nacházela v prvním patře a byla by zespoda ohraničena tmavě modrou lištou ➤

ELIŠKA VIZINGROVÁ,
STUDENTKA
LETOŠNÍHO
MATURITNÍHO
ROČNÍKU, PRACUJE NA GRAFICKÉ ÚPRAVĚ
DĚJEPISNÝCH
NÁSTĚNEK
V PRVNÍM
PATŘE NAŠEHO
GYMNÁZIA.

TVORBA NÁVRHU A MAPOVÁNÍ HISTORIE NÁSTĚNEK, SE ZAMĚŘUJE NA NOVÝ STYL NÁSTĚNEK S KTERÝM SOUVISÍ I PREZENTACE HISTORICKÉHO TÉMATU. V MÉM PŘÍPADĚ SE JEDNÁ O ROD ČERNÍNŮ.

a doplněna žlutým podnadpisovým písmem. Další nástěnky se nacházejí i v přízemním patře v levém křídle. Jsou to nástěnky s nejstarší historií Mladoboleslavska, bohužel mnoho z nich tvoří převážně fotografie, kresby a výjimečně text. Ráda bych se v přízemí zaměřila na rámcový vzdělávací program, který by se od historické části v prvním patře lišil žlutým spodním ohraničením.“

Co bylo tvým cílem při tvoření návrhu?

„Mým cílem bylo vzbudit zájem studentů a návštěvníků gymnázia, v tom mi právě dopomohla vektorová grafika, práce s fonty, stupňovitými nadpisy, barvami a fotografiemi. Má práce ve finále obsahuje 4 různé druhy písem, pro nadpisy, podnadpisy, běžný text a poznámky. Na fotografiích a v pramenech mě zaujaly školní barvy, žlutá a modrá, které se odrazily i v novém školním logu. Abych zjistila jejich symbolický význam, došla jsem si pro radu za panem profesorem Hoškem, který stál za vytvořením nového školního loga. V návrhu je také zakomponováno školní Instagramové logo, záměrně

jsem upustila od kulatého loga a zasadila budovu školy do pravého horního horu. Šedá barva splývá s pozadím a dopomáhá k zvýraznění textu.“

Co pro naše gymnázium symbolické barvy, modrá a žlutá, znamenají?

„Pan Hošek vycházel z log minulého století, na kterých se modrá barva opakovaně vyskytla, a není jasné za jakým účelem. Barva jako taková symbolizuje naději, soulad, oddanost, tradici a věrnost. Na současném logu je zastoupena z úcty k tradici. Žlutá barva se na logu objevila až v roce 2006, a to z důvodu odlišení od vedlejšího gymnázia. Žlutá barva povzbuzuje, přináší radost, otevřenost, soulad a harmonii. Estetickou funkci má i samotná kombinace těchto barev.“

Proběhne realizace tvého plánu? Kdyby ano, kdy?

„Mou prací je nástřel, udání projektu, který bude předán škole a následně obhájen, ale záleží pouze na vedení, jestli ho škola a správci nástěnek přijmou. Očekávám, ●

▼ ČERNÍNOVÉ

V návrhu je také zakomponováno školní Instagramové logo, záměrně jsem upustila od kulatého loga a zasadila budovu školy do pravého horního horu. Šedá barva splývá s pozadím a dopomáhá k zvýraznění textu.

Černínové a založení gymnázia

Heřman Jakub Bohumil Černín z Chudenic

„Nejjasnější a nejvznešenější pán, Jakub Heřman, hrabě Svaté říše římské z a na Chudenicích, nejvyšší purkrabí Království českého, kosmonoské koleje zbožných škol nejhlavnější zakladatel.“ tak ho pojmenovali na jeho portrétu, jenž byl součástí galerie piaristických dobrodinců v koleijním refektáři.

Jako nejstarší syn se chopil ideí „pamětliv jsa dobře úmyslu svého otce, jal se horlivě prováděti“ K jednání s piaristy tak dochází roku 1687. Již 9. února 1688 nechává Heřman Jakub Černín ve Vídni sepsat projekt, jímž se zřizuje „Kosmonoské zbožné školy u Sv. Kříže“.

Po cestách ve Francii se vrací zpátky do Čech a dne 28. května 1688 se v Kosmonosích koná velkolepá událost. Provinciál řádu piaristů požehnal základní kámen nové řádové koleje a školy.

syn

otec

Humprecht Jan Černín z Chudenic

S ideou založit klášter v rezidenčním sídle svého panství přišel Humprecht Jan, a to o celých 11 let dříve, než proběhlo položení základního kamene. Původně chtěl povolát řád servitů, dokonce proběhlo jednání na nejvyšší úrovni, kdy do Kosmonos přijel provinciál řádu. K dohodě však nedošlo, a tak se obrátil na řád piaristů. Bohužel, než se vše stihne připravit, 13. března 1682 v Kosmonosích náhle umírá.

že se nejdřív zrealizuje po opravě školních prostor, pokud se na to nezapomene, ale už se jednalo o vytvoření skupiny zájemců ve školním parlamentu, která by se nápadu ujala. Neočekávám totiž, že bych obměnu nástěnek stihla tento rok.“

Máš nějakou představu o budoucnosti

gymnázia po jeho opravě?

„S opravou školy by, dle mého názoru, mohla přijít i renovace jejího prezentačního stylu. Proto by bylo vhodné založit skupinu, která by se postarala o nové logo

gymnázia, o symbolické barvy a vzhled stránek. Nástěnky by měly sloužit jako připomínka dávné minulosti. Zároveň bych si přála, aby se toho ujali mladší studenti. Třetí a čtvrtý ročník gymnázia tato záležitost už mine. Vidím to na studenty druhých a mladších ročníků.“

Proč jsi zvolila právě tohle téma? Bavila tě práce? Připadá ti něčím zajímavá, neobyčejná či neobvyklá?

Popravdě, neobvyklé na té práci je, že v dějepisu je teorie praxí, ale má práce je ze sedmdesáti procent praktickou.

Co ti práce dala do života? Jaké máš rady pro budoucí maturanty?

„Že plánovat je něco jiného než dělat. Skutečnost se liší od našich představ a není lehké tvořit. Je důležité si pevně stanovit pracovní postup, zvolit spolehlivého vedoucího práce, ověřit si zdroje a prostudovat si pravidla. Důležité je také začít včas a neodkládat to. Teď už zbývá jen doufat, že obhajoba dopadne v pořádku a realizace závisí na mladší generaci.“

Elišce ze srdce děkuji za spolupráci a zodpovězené otázky, přeji jí hodně štěstí s obhajobou maturitní práce. Pevně doufám, že se její návrh, co nejdříve objeví za sklem v prvním patře našeho gymnázia. ●

POSLEDNÍ ZVONĚNÍ

MATURITNÍ
TŘÍDA

4.B

8.0

4.A

BÁSEŇ

TEXT: DAN KŘÍSTEK 2.A

Jenže to nejde pozvat se sám k nevlastnímu prahu

a boha zavřít do gulagu.

Protože pokud Ti bůh není blíž,

nepošleš ho na Sibiř

Tak pro svou neústupnou pýchu

Sám za ním poletíš

bez kyslíku?

Vždyť květy květin v podzemí nekvetou...

•

HYBRIDNÍ

TEXT: TEREZA LERCHOVÁ 1.C

Jedna otázka mi vrtá v hlavě už dlouhou dobu. Jak to, že stále nevěříme v existenci tvorů jako pegas nebo jednorožec, když po naší planetě volně pobíhá něco, jako je například ptakopysk?

Tohoto malého tvorečka bych s jistotou označila za hybrida. Má zobák, ale pták to není. Je to savec, ale přesto snáší vejce. A odkud jinud by mohl pocházet než z Austrálie? To je sama o sobě hodně zvláštní říše.

Dle mého názoru je ptakopysk jedno z nejzajímavějších zvířat vůbec. Neslychám ale často, že by bylo něčí oblíbené. Každá třetí holčička na planetě má deku s jednorožcem a další čtyři plyšové na poličce – zato plyšového ptakopyska jen tak neuvidíte, a to jsou přitom tak roztomilí!

Dalším takovým tvorem, v jehož existenci lze uvěřit jen těžko, je žirafa. Co vám přijde více reálné? Kůň s rohem na čele, nebo žlutý flekatý mix mezi zebrou a krávou, s hlavou ve výšce skoro šesti

metrů a tvrdým modrým jazykem? Řekla bych, že odpověď je jednoznačná.

Málo si všímáme zázraků, které nás obklopují. Na naší planetě je tolik nádherných tvorů a rostlin, že kdybychom jen na chvíli zvedli hlavu od obrazovek, žasli bychom nad jejich krásou a jedinečností.

Ale zpět k hybridům. Všichni víme, že Japonsko je ve vědě celkem napřed. Dnes po internetu běhá zpráva o povolení experimentu, který byl až donedávna zakázaný. Pokus o zkřížení zvířete a člověka. Zatím se japonští vědci snaží pouze vylepšit krysu lidskou DNA, ale kdo ví, co bude za pár let? Nemůžu vyloučit možnost, že po ulicích budou běhat kentauři nebo veřejných bazénech s námi budou plavat mořské panny. ●

STO SLOV STANISLAVA ZELENÉHO

MECHANICKÝ POMERANČ

ANEB PECKA NEPADÁ DALEKO OD ŽIDLE

TEXT: STANISLAV ZELENÝ

Za studeného pondělního večera vyposlechl jsem (bohužel většinou reprodukovane) božský hlas ovinutý turbanem. Představení poutavé, místy ale spoutané svou koncepcí. Retrospektivami nahlédl jsem v tragický život ubožáčky, pomocí svých studentů vracející se do mládí. Kdyby ale i studenti měli krapet osobnostního vývoje, cítil bych se potěšen více. Umělkyni pozorovali jsme několikrát až podezřele elegantně

a grotesknost postrádajícně usednout do židle. Začíná jaro, a i herci se zjevně probouzejí ze zimního spánku, minimálně inkriminovaná pěvkyně prvních dvacet minut představení. Oceňuji však hru jako celek, preciznost a pozornost pana klavíristy a osobitost kulísáka – i tak však mohla být jeho poslední scéna oželena. Autor i přes hereččinu občasnou usměškanost její výkon obdivuje ●

KRABICE S BERÁNKEM V PUSTINĚ NASEHO INSTITUTU

ANEB PROLETĚL MI ZUBR ZDÍ, MYSLEL, ŽE TO UBRZDÍ

TEXT: STANISLAV ZELENÝ

Lačnit suchými ústy po undergroundové poezii na našem gymnáziu, asi byste zemřeli na dehydrataci. Dnes nalezl jsem však oázu, kde svlažit své rozpraskané rty. První záchvěv naděje přišel ve chvíli, kdy mé oko zřelo dvojverší „proč se smějou tuleni? protože jsou zhulení“ pod parapetem učebny číslo 115. Následující týden jsem kousek po kousku odkrýval další, většinou velmi důmyslně umístěné

skvosty, jež pobaví a vykouzlí úsměv na tváři, již naposled mohl rozesmát Zelí, TV NOHA nebo Dobrovolné sdružení příznivců umění výtvarného. Proto bych oslavně na trubku třikrát zatroubil a složil poklonu anonymovi, svlažujícímu sesychající gymnaziální půdu. Autor lituje snad jen toho, že se nejedná o básně vlastní, nýbrž Plíhalovy ●

VELETRŽNÍ PALÁC NA POSLEDNÍ CHVÍLI

TEXT: ALICE KNOBLOCHOVÁ 6.0

Už to skoro vypadalo, že se tradiční exkurze do Veletržního paláce letos poprvé neuskuteční. Pomalu jsme přestávali doufat, když nám náhle začal jeden pátek na Bakalářích svítit zelenou barvou a zkratkou Exk...

CESTA PRO-
BÍHALA TAK
HLADCE, ŽE
PŘI NÍ NĚKOLIK
SPOLUŽÁKŮ
STIHLO BÝT
VYZKOUŠENO Z
BIOLOGIE, ZBY-
TEK POVĚTŠINĚ
SPAL, NEBO
JEDL.

Kabinet estetiky spolu se zhruba stovkou studentů vyrazil od budovy gymnázia v 8:00 hod. Ještě, než dva k prasknutí plné autobusy vůbec vyjely, se stihla udělat docházka a zjistil se počet studentů, co budou v Praze zůstat a do Boleslavi se již nevrátí. Poté, co jedna ze členek profesorského sboru toto neobvykle vysoké číslo okomentovala slovy „to bude vejkend!“ jsme konečně mohli vyrazit.

Cesta probíhala tak hladce, že při ní několik spolužáků stihlo být vyzkoušeno z biologie, zbytek povětšinou spal, nebo jedl. O něco větším oříškem se stala až pěší cesta od autobusu k samotnému Veletržnímu paláci. Dav studentů druhého ročníku, poměrně neuspořádaně se pohybující do všech světových stran, se profesorům povedlo zkorigovat, i tak to ale asi pro mnohé bude nejsilnější vzpomínka, ne-li dokonce nostalgická chvíle, přenášející nás zpět do školkových let.

K samotné budově Národní galerie jsme se dostali chvíli před desátou hodinou – v tu dobu Veletržní palác otevírá. Nejspíš jsme ale vypadali dostatečně zmrzle a zoufale, byli jsme totiž dovnitř puštěni ještě před desátou. Otevřená byla bohužel jen dvě patra z pěti, z čehož jsme zpočátku nejdřív cítili

lehké zklamání, zpětně se to ale dá nazvat štěstím v neštěstí, vzhledem k relativně krátké době, kterou jsme na celou prohlídku měli.

Umělecké duše se musely cítit jako malé děti v cukrárně – k nalezení tu totiž bylo téměř vše. Od interaktivních exponátů, přes výstavu o folklóru a umění Podkarpatské Rusi, sochy, exponáty zaměřené na historii českého výtvarnictví, až po obrazy s náboženskou tematikou. Na druhou stranu, někteří byli nespokojeni s tím, že se celý Veletržní palác nese v duchu „každý pes, jiná ves“ a jednotlivá díla nejsou příliš rozdělována do smysluplných sekcí. I tak si ale troufám říct, že každý si přišel na své.

V brzkých odpoledních hodinách jsme, plni dojmů, Prahu opustili. Cesta zpět proběhla v o něco řidší počtu za sdělování si pocitů, prohlížení fotek, litování, že jsme v Praze nezůstali a nešli na Matějskou pouť, a opět, překvapivě, spánku. Ke škole jsme dojeli po druhé hodině odpolední.

Myslím, že většina studentů se shodne na tom, že jsme vděční, že exkurze nakonec proběhla. Užili jsme si ji, i přes tíhu povinného výstupu z prohlídky, jež aktuálně všichni neseme na svých bedrech. ●

ALPY OČIMA STUDENTA

TEXT: VOJTĚCH BOROVSKÝ 6.0

Kdo by chtěl v době covidové cestovat do země se skoro největšími opatřeními? Odpověď zní – kabinet tělocviku, pan ředitel a přibližně 90 studentů!

PO DOBU PO-
BYTU JSME
NAVŠTÍVILI DVĚ
LYŽAŘSKÁ
STŘEDISKA,
VZDÁLENÝ
SCHLADMING
A BLÍZKÉ
FLACHAU.

Po zrušení minulého lyžařského kurzu v Alpách bylo tentokrát rozhodnuto, že se za každou cenu pojede. Šlo o výlet zároveň pro nynější, ale i minulý druhý ročník. Přestože se všechny ostatní výcviky zrušily, tento spoléhal na zlepšení situace a přípravy probíhaly v plné parádě. Rakousko nakonec rozvolnilo a zrušilo většinu opatření v sobotu před odjezdem. Necht' se celý pobyt obejde bez dalších problémů!

Když už jsme u cesty tam, vyráželo se 7. 3. 2022 v 8:30 hod. od Olympie ve dvou autobusech. Poté, co pan řidič natlačil vše do kufrů, jsme se tedy vydali vstříc hranicím. Čas krásně utíkal a vozidlo nadšením cestujících div neprasklo. Prásk! Explodovali jsme snad?! Ne, jen se nikdo ani nenadál a už jsme v našem silničním korábu brouzdali rakouskou krajinou.

Dorazili jsme asi v 15:15 hod. do penzionu Josef k překvapivě velkému počtu budov. Ubytování se sice řídilo standardy dob minulých: „Kvantita nad kvalitu,“ ale oproti horské normě to byla svěží změna k lepšímu. Jídlo za celý týden bych charakterizoval takto – maso a brambory na sto způsobů, při snídani formou bufetu si zase každý přišel na své. Obědvali jsme na svahu někdy během dne. Klasikou se stala jídla, jež se nemusí moc překládat, například Schnitzel, špagety a špecle. K pití pak typická malinovka a kola, nebo rakouský speciál, das Spezi – prakticky smíchaná kola a pomerančový džus.

Po šťavnaté přestávce se vracíme k plánu akce, jenž byl zatím zahalen tajemstvím. První společná bojová porada se konala ve společenské místnosti, která se hledala asi tak dobře jako východ z bludiště Minotaura. Zde nám bylo sděleno vše podstatné ohledně naší expedice... Čas lyžovat! Po dobu pobytu jsme navštívili dvě lyžařská střediska, vzdálený Schladming a blízké Flachau, jedno krásnější než druhé. Helios odehnal všechny mraky, a tak jsme se těšili azurovému nebi.

A teď už ke dni odjezdu, osudovému pátku. Americký generál George Patton prohlásil: „Existují tři způsoby, jak muži dostanou to, co chtějí – plánováním, prací a modlitbou.“ My museli tento den projít vším! Kvalitní plán jsme našťěstí již měli a práci, stihnout vše včas, jsme zvládli na jedničku. Nezazlívejte mi nepopsání cesty zpět podrobně, ale dala by se shrnout komiksovým Zzzz... Kdo by také dělal něco jiného? Píp, píp! To couvá autobus, aby zaparkoval a my se najedli. Za tento okamžik jsme byli nesmírně vděční, ale narazili jsme na problém – nejspíše jsme nestíhali dojet domů, než si bude pan řidič muset dát přestávku. Teď přichází to modlení, protože jinak než jakousi vyšší silou, která nás popoháněla, se snad náš včasný návrat vysvětlit nedá.

Musím říct, že jsme si to užili a těšíme se na další společné dobrodružství! ●

ROZHOVOR

S KLÁROU
MARKOVOUTEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.A

**Ahoj, Kláro,
Tento rozhovor je pro tebe premiéra
spojená s derniérou – poprvé jsi v roli
respondenta, zároveň je to však poslední
interview pro náš časopis. Jaké v tobě teď
kolují pocity?**

Jsem zvědavá, co sis připravil 😊

**Divadelní termíny jsem nepoužil jen tak
náhodně, jelikož ty máš velmi ráda diva-
delní představení a kulturu všeobecně.
Utkvělo Ti něco z poslední doby v paměti?**

Kdybych to stáhla na naše mladoboleslavské divadlo, určitě mám moc ráda Revizora – na něm jsem byla dvakrát, potom představení Amadeus a super byl taky Chaplin s Matoušem Rumlem. Jednou jsem byla ve Stavovském a muzikály mě taktéž neomrzí. Občas zavítám i do Národního.

**U kultury zůstaneme, respektive u umění,
protože jsi v rámci své maturitní práce
uspořádala vernisáž výstavy (a výstavu
samotnou) Po stopách impresionismu.
Proč zrovna impresionismus?**

Protože mě ty obrazy hrozně fascinují. Doma máme obrazy, babička má obrazy, občas chodíme za kulturou, na výstavy. No, a doma nám visí právě nejvíce těch impresionistů, takže si myslím, že teorie determinace, jak jí věřili naturalisté, nejde vyvrátit 😊 Když jsem byla v Anglii, podařilo se mi tam dostat do galerie a tam jsem například spatřila Slunečnice – tehdy mě to až dojalo. V impresionismu vidím krásu jednoduchosti.

**Kláro, Ty umíš plynule anglicky, německy i
španělsky. Jak se takový zázrak stane, že
se ve čtvrtáku domluvíš v Kolumbii, Belgii,
nebo na Novém Zélandu?**

Myslím, že úplně jednoduše. Co se týče angličtiny, osudnou se mi stala knížka Harry Potter a také je mi v tomto ohledu vzorem moje mamka. Jako druhý jazyk jsem si zvolila němčinu a musím doporučit pana profesora Krále, u kterého se člověk opravdu rozmluví. Španělštinu jsem se naučila jako samouk

s lektorem tady v Boleslavi, ale neměla jsem ji ve škole. Všichni si myslí, že španělština je jednoduchá, ale mně se to tak nezdá. No, a určitě bych doporučila poslouchat písničky, které jsou rychlé, a sledovat filmy přímo v daném jazyce.

**Nejenže by ses na Novém Zélandu domlu-
vila, ale Ty bys určitě zašla i na túru do
místních hor, nejvyšší z nich je dvakrát
vyšší než Sněžka. To by pro milovníka
Krkonos jako jsi Ty bylo něco, že?**

To určitě. 😊

**Kláro, ráda jezdíš na kole, běháš a děláš
jógu, jak můžeš vše stíhat společně se
školou?**

Na tohle si myslím, že to bylo lepší v době covidu, teď, s přípravou na maturitu, je to samozřejmě horší.

Jak se cítíš před maturitou?

No, já se asi nejvíc bojím němčiny, ale zase si myslím, že naučit se dá všechno.

A co Tvoje vysněná kariéra žurnalistky?

Těžká otázka. U oborů na VŠ člověk nikdy moc neví, co si pod tím v realu předsta- vit. Určitě vím, že bych chtěla víc psanou publicistiku než mluvenou a že bych chtěla zůstat u umění a kultury obecně, protože to mě hrozně baví. Dělat rozhovory by bylo super. 😊

**Co bys vzkázala budoucím hvězdičkám
v naší redakci?**

Ať se hlavně nebojí, protože já si pamatuji, když jsem paní profesorce Janečkové posílala svůj první článek. Potom, ať se nebojí zeptat někoho vedle sebe a určitě ať to dělají podle svého nejlepšího vědomí, ne jak to chtějí ostatní.

**Já sám jsem Tě poznal před půl rokem,
když jsi šla lákat nové tváře do redakce.
Takže díky za to, že jsem momentálně
tady a zakončuju s Tebou moc fajn rozho-
vor. Kláro, děkujeme ti za všechny články**

MÁM MOC
RÁDA REVIZO-
RA – NA NĚM
JSEM BYLA
DVAKRÁT, PO-
TOM PŘEDSTA-
VENÍ AMADEUS
A SUPER BYL
TAKY CHAPLIN
S MATOUŠEM
RUMLEM.

KDYŽ JSEM
BYLA V ANGLII,
PODAŘILO SE MI
TAM DOSTAT
DO NÁRODNÍ
GALERIE A TAM
JSEM NAPŘÍ-
KLAD SPATŘILA
SLUNEČNICE
– TEHDY MĚ TO
AŽ DOJALO.

ČEŠTÍ FOTBALISTÉ SI I PO VYPADNUTÍ Z KVALIFIKACE
NA MS ZAHRAJÍ

VELKOLEPÉ ZÁPASY

TEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.A

Ačkoliv si čeští fotbalisté na Mistrovství světa znovu nezahrají, tak pod trenérem Šilhavým stále drží pomyslná židlička, možná už jen trojnožka.

M už se lvev na prsou totiž nezvládli kvalifikační zápas s vikingsy ze Švédska a neměli ani šanci si zahrát o postup proti sousedům z Polska. Česká reprezentace však i přes tento neúspěch bude hrát kvalitní zápasy, na které vám přinášíme preview.

Ligy už jsou dohrané

Klubové povinnosti už mají hráči za sebou a dost možná většina z nich dostala zasloužené volno, doufejme tedy, že tak nebude vypadat další ze srazů národního týmu. 2. června se naši kluci poperou o první body do skupiny B elitní skupiny národů, a to proti Švýcarsku. Zápas to bude velmi složitý, především asi fyzicky, kdy nám Švýcaři zřejmě uberou dost sil do dalšího utkání se Španělskem. Ze strany našeho soupeře nutno vypíchnout zkušené muže mezi třemi tyčemi či výborného středopolaře Zakariu z Mönchengladbachu, kde si počíná výborně. Na druhou stranu v popředí ofenzivy by měla být vyhaslá svíčka Shakiri, který za Liverpool téměř nehraje. Na naší straně, nutno podotknout, se bude vše odvíjet od českého "Schikckanzena" Patrika Schicka, protože pokud ten se neobjeví na reprezentačním srazu, tak máme problém, jelikož útočníka

takových kvalit budete po světě s českou nálepkou hledat marně. Záda Schickovi bude sice krýt fantastický Souček, který stále dominoval i ve West Hamu, ale přece jenom od něj můžeme čekat spíše defenzivní zákroky. V bráně by se měl objevit Tomáš Vaclík, který se v řeckém Olympiakosu uchytil a je hvězdou soutěže.

Jak na techniky z Pyrenejského poloostrova?

Těžký zápas odehrajeme 5. června proti Španělům, a ještě k tomu se Švýcarskem v nohách, jelikož dvojzápas dělí jen tři dny, a tak doufejme, že nám v žilách bude téct, alespoň nějaká bodová krev, jelikož jinak by se na Španělsko šlo opravdu špatně. Ačkoliv technici vyhráli v podstatě nedávno MS v Jihoafrické republice, šla od té doby jejich výkonnost dolů, jelikož tým talentů a mladých nám jaksi za 12 let zestárl. Z mladičkého Piquého je vůdce a kapitán a Iniestu už byste v kádru ani nenašli. Jak praví staré dobré české pořekadlo: Nakopávat balóny a trefovat zařízení, jelikož přes střed pole to půjde jen horko těžko. Využít bychom měli taktéž domácího hřiště, které by nemuselo být v úplně top stavu, abychom to Španělům příliš nezpříjemňovali. ●

NA NAŠÍ STRANĚ, NUTNO
PODOTKNOUT,
SE BUDE VŠE
ODVÍJET OD
ČESKÉHO
SCHICKKANZEN-
NA" PATRIKA
SCHICKA.

SBÍRKA

NA POMOC UKRAJINĚ

TEXT: SOFIE ANNA JANEBOVÁ 4.0

Na našem gymnáziu byla od 1. 3. do 4. 3. uspořádána materiální sbírka na pomoc Ukrajině.

NOSILI PŘEVÁŽNĚ
HYGIENICKÉ POTŘEBY,
NAPŘÍKLAD
DĚTSKÉ PLENY,
HODNĚ BYLO
I DEK A TRVANLIVÉHO
JÍDLA.

Všechny profesory i studenty zaujala, o čemž svědčí i její nebývalý úspěch. Laboratoř fyziky, kam se ukládaly věci získané ve sbírce, se velice rychle naplnila nejrůznějšími hygienickými potřebami, trvanlivými potravinami, oblečením či lůžkovinami. Tato akce podporující Ukrajinu v její současné nelehké situaci vzešla z iniciativy našeho školního parlamentu, konkrétně jeho předsedkyně Markéty Lindákové, studentky 5. O. Zeptali jsme se jí na několik otázek ohledně této akce.

Na začátek bych se chtěla zeptat, jak si sbírka stojí? Čím jsme stihli přispět, čeho je málo a čeho naopak hodně?

Sbírka trvala celkem čtyři dny, minulý týden od úterý do pátku, a studenti přispěli opravdu mnoha věcmi, až mě to skoro překvapilo. Nosili převážně hygienické potřeby, například dětské pleny, hodně bylo i dek a trvanlivého jídla. Toto byly asi tři hlavní kategorie věcí, které studenti přinášeli. Když jsem se bavila s vedením města Mladá Boleslav - s pořadateli sbírky, dozvěděla jsem se, že i zde lidé nosí většinou podobné věci. Jen oblečení je ve městské sbírce více než u nás.

Je něco, čeho je ve sbírkách výrazný nedostatek? Páli byste si něčeho víc?

Přijde mi, že je docela málo léků. Na druhou stranu je ale v tomto případě výhodnější poslat peníze nějaké větší instituci, která je může koupit hromadně a za poměrně méně peněz než jednotlivci v lékárnách. Jinak ničeho výrazný nedostatek nebyl. Byla jsem naopak ráda, že se nenosilo oblečení, protože toho není tolik potřeba.

Jak vlastně začala spolupráce města Mladá Boleslav s naším gymnáziem

ohledně této sbírky na podporu Ukrajiny?

Nápad na tu sbírku jsem dostala někdy okolo předminulého pátku. Věděla jsem, že pokud bychom sbírku na našem gymnáziu uspořádali, určitě bychom sehnali hodně věcí, tudíž by bylo dobré spojit se s vedením města a domluvit se ohledně toho, které věci by prospěly a kterých tolik nenosit. Přemýšlela jsem, jak s městem nejefektivněji navázat kontakt, nakonec se nám to povedlo prostřednictvím pana Doštála, bývalého profesora na našem gymnáziu. Ten mě pak odkázal na pracovníci města, která měla onu sbírku na starosti, a s ní jsme následně probraly všechny tyto organizační věci i vše, co se týká surovin, například které nosit a které ne.

Bude mít tato sbírka pokračování, nebo to byla spíše jednorázová akce?

Nejsem si úplně jistá. Víím, že městská sbírka se dokonce prodlužovala až do půlky března. Zde na gymnáziu jsme o této variantě také uvažovali, ale došli jsme k závěru, že když už jsme vyhlásili jasný začátek a konec, pokračování už by asi nemuselo mít takový úspěch. Myslím tedy, že u nás pokračování mít nebude.

Sbírka už je uzavřená. Co se s ní teď bude dít? Jak se na Ukrajinu dostane?

Od vedení města víím, že jsou připraveny kamiony, které jedou přímo na Ukrajinu. Část ze sbírek tedy bude přepravena přímo na Ukrajinu. Část zůstane zde v okrese a vybaví se jí například hotely nebo jiná místa, kde se ukrajinští uprchlíci ubytují, než se situace trochu uklidní nebo stihne vyřešit. Konkrétněji například lůžkoviny zůstanou přímo zde, ve městě.

Děkuji za rozhovor. ●

ROZHOVOR

S DANIELEM
FORSTEMTEXT: KAREL SCHAMBERGER 1.AK rozhovoru jsem si dnes pozval
nadějného hokejového gólmana
Daniela Forsta.

Dnešní rozhovor bude směřován k nadcházejícímu Mistrovství světa v ledním hokeji ve Finsku, které nás čeká za měsíc, ale i k hokejovému řemeslu, a to především tomu za hokejovou maskou.

Dane, o brankářích v jakémkoliv sportu se říká, že je to jedna oddělená četa z celého mužstva. Můžeš toto tvrzení potvrdit, nebo je hokejový gólman hokejista jako každý jiný?

Samozřejmě je to tak trošku napůl, protože pak v tom zápase jsou brankáři sami v té bráně, ale pořád musí s tím týmem spolupracovat, aby byli prostě jedna parta.

Jak často se například setkáváš s hráči A týmu a bavíte se například i mezi sebou?

Docela často. Měl jsem možnost být s nimi na tréninku, jsou to super kluci a je to super, že už můžeme být takhle s nimi na ledě.

Lapačka a vyrážačka to je tvůj svět. Liší se tedy skladba tréninku od hokejistů v poli?

Ano, mám trenéry gólmanů, máme celkem tři, což je super a každý nám může dát jiné rady a míváme třeba ráno ještě tréninky před týmem, ale já se snažím přidávat i mimo led chodím běhat, nebo občasně i do posilovny, třeba i když se dohodneme s klukama.

Vy jste s vaším týmem došli až do čtvrtfinále dorostenecké extraligy, ačkoliv

před play off jste si vedli ještě lépe, byl tedy postup do čtvrtfinále zklamáním?

Určitě ne, ono už to čtvrtfinále je super, ale bohužel to nesedlo, jak jsme si přáli, nebyla úplně ta forma. Zase nemůže se říct, že se sezóna nepovedla, až na nadstavbu.

Boleslav se může pyšnit výbornou defenzivou v čele s brankářskou trojicí Forst, Hora, Toman. Děláte na trénincích něco speciálního, že je vaše číslo obdržených gólů nejmenší z dorostenecké extraligy?

Tak samozřejmě to není jenom na nás na gólmanech ale i na obráncích, kteří nám hrozně pomáhají a už jsem zmínil i brankářské tréninky, které nám určitě taky hodně pomáhají.

Ty ses po dobu celé ligy doplňoval hlavně s parťákem Davidem Horou. Jaký je mezi vámi vztah?

Hele, super, David je skvělý kluk. Strávíme spolu spoustu času. Vycházíme spolu hodně dobře, ale zase máme mezi sebou zdravou rivalitu.

Ačkoliv měříš 188 centimetrů, tak vážíš jen 77 kilogramů. Říkám si není to na hokejového gólmana málo?

Tak to je takové klišé, že se říká, že gólman by měl být nejobjemnější, ale tady jde spíš o výstroj, ale snažím se teď i s naším kondičním trenérem řešit jídelníček a nabrat nějaké svalstvo. ➔

DAVID JE SKVĚ-
LÝ KLUK. STRÁ-
VÍME SPOLU
SPOUSTU ČASU.
VYCHÁZÍME
SPOLU HODNĚ
DOBŘE, ALE
ZASE MÁME
MEZI SEBOU
ZDRAVOU RIVA-
LITU.

SNAŽÍM SE
CHYTAT
AGRESIVNĚ
A BÝT RYCHLÝ
V BRÁNĚ, ALE
JINAK DRŽÍM
STYL, KTERÝ
JE TEĎ URČENÝ,
A HLAVNĚ NE-
DĚLAT ŽÁDNÝ
POHYB NAVÍC,
PROTOŽE TO
TĚ MUŽE STÁT
BRANKU.

Máš nějaké své specifické rituály před zápasem, nebo vše necháváš na svých dovednostech?

Mám, mám. Poklepávám tyčky, samozřejmě nějaké písničky před zápasem nesmí chybět...

Ve sportech se říká, že play off je úplně jiná soutěž, což ostatně můžeme vidět i v podání bruslařského áčka v extralize, kde předvádí fantastickou jízdu. Je tedy základní část zahřátí před play off?

To bych asi neřekl. Jak říkáš, je to trochu jiná soutěž, ale základní část má taktéž svou roli.

Ty máš hůl na stejnou stranu jako měl Dominik Hašek či má Petr Mrázek, máš ale nějaký specifický styl chytání, kterým vybočuješ z davu?

Tak možná se snažím chytat agresivně a být rychlý v bráně, ale jinak držím styl, který je teď určený, a hlavně nedělat žádný pohyb navíc, protože to tě může stát branku.

Daniel je vášnivý milovník železnice. Co tě na stroji na kolejích tolik fascinuje?

Už odmala, když jsem jezdil na Moravu, mě železnice hrozně chytla a pořád mě to drží. Fascinuje mě, jak je to celé fyzikálně možné, například parní mašiny.

Pojďme k mistrovství světa. Na něj bys vlakem nedošel, jelikož předpokládám, že bys nechtěl cestovat přes nejmenovaný stát, ale pokud by ses do Helsinek,

jakkoliv dostal, na jaký zápas by ses chtěl podívat, kdyby sis mohl zvolit 2 soupeře?

Asi skandinávské derby Švédsko – Finsko, dva týmy, které patří ke světové špičce a ty zápasy mají vždycky kvalitu, ale já se do Helsinek asi nedostanu, tak alespoň u televize.

Myslíš si, že českému národáku pomůže i fakt, že máme nového finského trenéra?

Já doufám, že je tam nějaký nový impuls do celého českého hokeje a ty kluky to baví a doufám, že je ten hokej zase o level výš, takže se těším na to, co zvládneme na MS.

Závěrečná otázka. Kde se vidíš za 10 let?

To je dobrá otázka na závěr. Rád bych samozřejmě chytal někde za chlapy, ideálně někde v zámoří, ale to je hrozně těžké se tam dostat. Ale i extraliga je super úspěch. Hlavně abych u chytání zůstal.

Děkuji Danielovi, že přijal mé pozvání a děkuji mu za fajn povídání. ●

POMOCÍ TOHOTO
QR KÓDU
ZÍSKÁTE PŘÍSTUP
K ROZHOVORU NA
YOUTUBE

➤ DANIEL NA LEDĚ

Je to takové klišé, že se říká, že gólman by měl být nejobemnější, ale tady jde spíš o výstroj.

ZVLÁŠTNÍ, NEMYSLÍŠ?

PŘEKLAD: ALICE KNOBLOCHOVÁ 6.0

Vzhledem k tomu, jak velice jsi byl posledně pobaven mou hrlostí na původ naší rodiny ze strany Kalvínovy¹ sestry, prodané za durhamského děkana Whittingama, pochybuji, že budeš schopen docenit významnost mého příbuzenstva, jež mne přivedlo na cestu do Francie – chtěl jsem prozkoumat záznamy a archívy, které by mi mohly pomoci objevit příbuzné onoho velikého reformátora – možná mého vzdáleného bratrance. Nehodlám ti vyprávět všechny příhody a dobrodružství, jež jsem během tohoto výzkumu zažil – nezasloužíš si je slyšet. Raději ti povím o něčem, co se mi přihodilo jednoho srpnového večera minulého roku. Bylo to tak podivné, že kdybych si nebyl jist, že jsem v bdělém stavu, by bych to považoval za pouhý sen.

Z již zmíněných důvodů bylo nutné, abych se na nějaký čas usídlil v Tours. Povedlo se mi vystopovat potomky rodu Kalvínů od Normandie až po střed Francie, ale jelikož některé z našich rodinných dokumentů připadly církvi, musel jsem získat povolení od biskupa dané diecéze. A poněvadž jsem v Tours měl několik přátel z Anglie, rozhodl jsem se na odpověď od Monsieur de --- na mou žádost čekat právě tam. Ač jsem byl otevřen všemožným pozváním, obdržel jsem jich jen velmi málo a často jsem nevěděl, co s načatým večerem. *Table d'hôte*² začínal v pět hodin, za soukromý pokoj se mi utrácet nechtělo, neustálý zápach večere v *salle á manger*³ jsem

nesnášel, kulečník jsem hrát neuměl a vzezření mých spolubydlících bylo natolik odpuzující, že jsem nehodlal riskovat a angažovat se v jakýchkoli důvěrných rozhovorech s nimi. Obvykle jsem tedy od stolu vstával brzy a ze zbývajících světla srpnových večerů jsem se snažil vytěžit co nejvíce zkoumáním okolní krajiny – poledne na to bylo moc horké a dalo se lépe strávit povalováním na lavičkách v Bulvárech, líným poslechem vzdálené kapely či sledováním obličejů kolemjdoucích dam.

Jednoho čtvrtěčního večera – byl to, myslím, osmnáctý srpen, jsem patrně při své každodenní procházce došel dále než obvykle a když jsem si řekl, že je čas jít zpět, zjistil jsem, že noc již není tak mladá, jak jsem se domníval. Rozhodl jsem se tedy, že se vrátím. Měl jsem dostatečné povědomí o tom, kde se nacházím, abych věděl, že odbočením na úzkou, rovnou pěšinu po mé levici si zkrátím cestu zpět do Tours. A věřím, že bych to býval i udělal, kdybych byl našel odbočku na správném místě. Jenže polní cesty v této v této části Francie skoro nenajdeš a má pěšinka, tvrdá a rovná jako dlážděná ulice, vedená do mizející perspektivy řadou topolů na každé straně, se zdála být téměř nekonečná. Po nějakém čase přirozeně nastala noc a já byl ztracen v temnotě. V Anglii bych byl možná zahlédl světlo v nějaké chaloupce, třeba jen pole či dvě daleko, a zeptal se na cestu místních. Tady mě ale žádný takový pohled nečekal, vsutku, jsem přesvědčen, že francouzští rolníci chodí spát s letním světlem, takže i kdyby v okolí nějakí lidé bydleli, já na žádné nenarazil. Nakonec – a jsem si jist, že jsem ve tmě bloudil přinejmenším dvě hodiny – jsem na jedné straně ➤

¹ francouzský teolog, představitel francouzské reformace a zakladatel kalvinismu

² v doslovném překladu „hostitelův stůl“ – společné jídlo, večere

³ jídelna

té nekonečné cestičky zahlédl obrys lesa a netrpělivě, nedbalý všech lesních zákonů či trestů za nepovolené vniknutí, jsem si k němu proklestil cestu a usmyslel si, že kdyby došlo na nejhorší, mohl bych si v mlázi najít úkryt a v něm složit hlavu, dokud by mi ranní světlo nedalo šanci najít cestu zpět do Tours. Jenže háj, na okraji čehosi, co připomínalo hustý les, byl tvořen mladými stromy, vysázenými příliš blízko u sebe, než aby z nich bylo něco jiného než štíhlé kmínky vyrůstající do průměrné výšky se skromnými lístečky v korunách. Šel jsem tedy dále do hustšího lesa a po chvilce jsem zvolnil krok – začal jsem pátrat po pohodlném úkrytu. Byl jsem stejně rozmazlený jako Lochielův vnuk, který svého děda rozlítíl, když si chtěl dopřát luxus sněhového polštáře⁴ – chrastí bylo plno ostružníků zvlhlých rosou. Nespěchal jsem, neboť jsem se již dávno vzdal jakékoli naděje, že bych onu noc strávil mezi čtyřmi stěnami. Nevzrušeně jsem tedy bloumal dál a doufal, že nenarazím na vlky, které bych svou holí mohl probudit z letní malátnosti, když tu najednou jsem ani ne půl kilometru před sebou, na konci čehosi, co vypadalo jako starodávná alej (dnes již prořídla a zpustlá) a na níž jsem náhodou narazil, spatřil zámek. Byl to vskutku vítaný pohled – na pozadí zšeřelé oblohy se rýsoval temný obrys rozlehlého, majestátního zámku, s věžemi a vížkami a podobnými ozdobami, a vše se to pohádkově tyčilo v mdlém svitu hvězd. Ještě víc mě potěšilo zjištění, že ačkoliv jsem budovu, k níž jsem nyní směřoval, neviděl do všech podrobností, bylo dosti zjevné, že se v mnoha oknech svítí a asi tam probíhá nějaká skvělá zábava.

„Jistě to jsou pohostinní lidé,“ řekl

jsem si. „Možná mě u sebe nechají přespat. U francouzských pánů si asi nebudu moci půjčit bryčku a dojet domů, jako by tomu bylo v Anglii. Očividně se tu ale koná veliká slavnost, někteří z hostů by tedy klidně mohli být z Tours a mohl bych je požádat, zda by mne vzdali zpět do Lion d'Or. Jsem ztrhaný jako pes a když to bude nutné, klidně se zvenku chytnu kočáru a pojedu tak celou cestu, jen aby mne svezli. Pýcha mi v tom nebrání.“

Svižně jsem tedy přidal do kroku a došel jsem ke dveřím, jež byly otevřeny dokořán a za nimiž se mi naskytoval pohled na rozlehlý, dobře osvětlený sál, bohatě vyzdobený loveckými trofeji, brněním a nespočtem dalších předmětů, které sem ale nestihl blíže prozkoumat, neboť jakmile jsem stoupl na zápraží, objevil se u mne dveřník rozložitě postavy, oděn ve zvláštním, starobylém oděvu – v jakési uniformě, která svým vzhledem dokonale korespondovala s celkovým vzezřením paláce. Zeptal se mě, ve francouzštině (s výslovností tak podivnou, že jsem se sám sebe ptal, zda jsem nenarazil na nový, mně dosud neznámý druh dialektu), jak se jmenuji a odkud přicházím. Pochyboval jsem, že by mu tyto informace byly nějak užitečné, či že by mě snad podle jména poznal. I tak jsem ale pravil –

„Jmenuji se Whittingham – Richard Whittingham, gentleman z Anglie. Pobývám v ---.“ K mému nekonečnému překvapení se na jeho tváři rozlinul výraz potěšení, načež se mi hluboce uklonil a pronesl (stále s tím neobvyklým přízvukem), že jsem vítán a že mě již dlouho očekávají. ●

⁴ Reference na 46. kapitolu „Tales of a Grandfather“ od Sira Waltera Scotta, ve které se vojevůdce se svým mužstvem ukládá ke spánku ve sněhu, když si všimne, že jeden z jeho mužů (pravděpodobně syn, synovec, vnuk, nebo jinak příbuzný) pod hlavu ukládá sněhovou kouli. To bere jako znak slabosti a sněhovou kouli mu se slovy, zda je tak zhýčkaný, že nedokáže spát bez polštáře.

KOVIDOVÉ DIVADLO MLADÁ BOLESLAV

TEXT: TEREZA HELLEROVÁ 4.B

Jak herce a ostatní pracovníky divadla covid-19 poznamenal?

Kateřina Suchanová
dramaturgyně

Dramaturg bývá pro veřejnost taková velká neznámá. Nikdo moc neví, co dělá nebo proč v divadle takový člověk vůbec musí být. To ale neznamená, že by práce Kateřiny Suchanové byla zanedbatelná nebo snad dokonce nudná!

Co je vlastně náplní práce dramaturga?

Hledá a vybírá tituly, které se budou v divadle uvádět.

Tvoří obsazení jednotlivých rolí.

Upravuje vybraný titul (škrtá, přepisuje).

To vše ve spolupráci s režisérem.

Komunikací s autorskoprávními agenturami (Dilia, Aura-pont) zajišťuje vybraným titulům licence, aby jejich uvádění bylo legální.

Vytváří doprovodné tiskoviny k inscenaci (program, tiskové zprávy, anotace...).

Na začátku zkoušení uvede herce do historického kontextu hry a do kontextu autora.

V dramaturgickém úvodu zmíní, proč byl titul vybrán, jaká témata bude režijní koncepce akcentovat a proč.

Dramaturg by neměl být na všech zkouškách. Musí si zachovat tzv. třetí oko a kritický odstup a být tím k dispozici režisérovi.

Dramaturg je zároveň prostředníkem mezi herci a např. hostujícími režiséry, kteří soubor ještě neznají.

Co musí člověk udělat pro to, aby se mohl stát dramaturgem? Je potřeba mít nějaké speciální vloh?

Primárně asi v sobě musí člověk mít vášeň

pro divadlo. Samozřejmě taky zájem o literaturu a kulturu obecně. Musí být schopný kritického myšlení, textové analýzy, mít znalost historického kontextu atp. To ovšem nejsou speciální vloh, ale znalosti, které se dají osvojit studiem mnoha humanitních oborů. Ideální je samozřejmě – co nejvíc – divadelní zaměření. (Divadelní věda, FFUK, Katedra činoherního divadla, dramaturgie DAMU/JAMU, Katedra teorie a kritiky na DAMU atp.)

Změnil se nějakým způsobem charakter Vaší práce v době, kdy bylo divadlo zavřené?

Vzhledem k tomu, že jsme museli všechny své aktivity přetransformovat do on-line prostoru, tak ano. Během uzavření divadel se ze mě stala runnerka při natáčení v terénu i uvnitř, lokátorka natáčení, asistentka střihu, fotografka, scénáristka, asistentka režie streamů divadelních představení, které jsme pouštěli do éteru živě, moderátorka talkshow, které jsme pro naše diváky točili, nápověda.... a tak bychom mohli pokračovat dál. Bylo to mnoho nových zkušeností. To považuji za velké pozitivum. A samozřejmě jsme neustále vymýšleli nové projekty, jak dál zůstat s našimi diváky v kontaktu.

Podílela jste se na natáčení her Bílá nemoc a Máj? Jak se přípravy a samotné provedení lišilo od běžných inscenací?

Ano, podílela jsem se na vzniku obou projektů. Lišila se především doba zkoušení. Příprava a práce na textu zůstala stejná, jako při běžném provozu. Zkoušení probíhalo ve zkráceném časovém horizontu. Při normální inscenaci zkoušíme někdy až 9 týdnů. U Bílé nemoci proběhla první čtená zkouška a pak jsme na měsíc přistoupili ➤

NEUSTÁLE JSME
VYMÝŠLELI
NOVÉ PROJEK-
TY, JAK DÁL
ZŮSTAT S NA-
ŠIMI DIVÁKY
V KONTAKTU.

BĚHEM LOCKDOWNU JSME NAZKOUŠELI 3 INSCENACE – 1000 TVÁŘÍ ADINY, PSA BASKERVILLSKÉHO A ZDRAVÉHO NEMOCNÉHO.

BÍLÁ NEMOC VZNIKLA VÝLUČNĚ JAKO ON-LINE INSCENACE. ROZEHRÁLI JSME PROSTORY, KTERÉ JSOU BĚŽNĚ DIVÁKŮM NEPŘÍSTUPNÉ.

k home office režimu a herci studovali text samostatně. To byl zásadní rozdíl oproti běžné praxi. Poté jsme se až všichni sešli v divadle připravení a během pouhých pěti dní točili. Hra byla rozdělena na jednotlivé úseky, které se vždy zkusily (vzhledem k tomu, že všichni byli perfektně připraveni, tak to šlo rychle) a posléze jsem se je snažili natočit.

Petr Mikeska

Režisér, umělecký šéf, herec.

Jak Vás nouzový stav ovlivnil jako herce a jako režiséra?

Nouzový stav ovlivnil nás všechny napříč celou společností. Jelikož divadlo je založeno na společném sdílení, byla naše činnost zcela znemožněna. Herci nehráli večer představení, pouze zkoušeli „do šuplíku“, stejně tak režiséři a jejich týmy. Pracovali jsme velmi intenzivně, ovšem bez toho výsledku, který je pro divadelní představení zásadní.

Post herce se od postu režiséra zásadně liší. Jsou to dvě zcela odlišné strany jednoho díla. Herec vytváří svou roli každý večer, kdy hraje, divák tedy vidí naživo jeho tvorbu. Naopak režisér je „malířem“ a „lodivodem“ díla, představení tvoří v době, která není divákům přístupná, v den představení však už nemá k dílu jiný přístup než běžný divák.

Začínali jste zkoušet nějakou novou hru, když se divadlo zavřelo? Pokud ano, jak to s ní dopadlo?

Během lockdownu jsme nazkoušeli 3 inscenace – 1000 tvářů Adiny, Psa baskervillského a Zdravého nemocného. Poslední dvě jmenované mají už za sebou oficiální premiéru a jsou na repertoáru divadla. První jmenovanou čeká premiéra až v příštím roce.

Bylo pro herce nutné najít si během uzavření divadla jinou práci?

Jelikož jsme vedle zkoušení inscenací připravili i značné množství on-line projektů, abychom mohli být s diváky v kontaktu, času jsme v divadle trávili víc než v běžné situaci. Na práci jinde tedy nezbyl čas.

Jak probíhalo natáčení Bílé nemoci a Máje? Jak se tato inscenace liší od běžných představení v divadle?

Bílá nemoc vznikla výlučně jako on-line inscenace. Rozehráli jsme prostory, které jsou běžně divákům nepřístupné. Text hry jsme nazkoušeli a pak zaznamenali. Aby dojem byl autentický, nepoužívali jsme mnoho střihů, což však na všechny složky kladlo velmi vysoké nároky. Máchův Máj

se naopak natáčel mimo budovu divadla. Rozjeli jsme se do různých částí tzv. Máchova kraje – a tak se situace básně odehrávají na hradě Bezděz, na Zvířeticích, u Máchova jezera, na mladoboleslavském hradu... Zásadním rozdílem oproti běžným inscenacím je to, že je diváci nikdy neuvidí naživo v budově divadla.

Byla díla vybrána náhodně, nebo jejich inscenace má hlubší význam a propojení s dobou covidu?

Bílou nemoc napsal Karel Čapek v roce 1937 a až neuvěřitelně popsal naši současnost, proto jsme se rozhodli právě pro toto dílo v tomto nebezpečném čase. Stejně tak Máchův Máj má za cíl poskytnout divákovi exkluzivní zážitek v podobě spojení jedné z nejznámějších a nejkrásnějších českých básní s prostředím výjimečné české krajiny.

Na youtubeovém kanálu divadla je ke zhlédnutí seriál Hovory v roušce. Koho napadlo seriál natočit, jaký byl hlavní důvod ho natáčet a kdo byli hosté? Existují ještě další podobné seriály?

Hovory v roušce jsme nabídli divákům proto, abychom nepřerušili vzájemný kontakt. A snažili jsme se z nevýhody udělat přednost – dozvědět se o lidech, kteří jsou s MDMB spojeni něco více, na co v běžném provozu není čas. Projekt Cesty, kdy naši herci a herečky zavzpomínali a popsal-li svou cestu k divadlu. Dalšími projekty byly Knížky bez roušky, projekt, na kterém jsme spolupracovali s Knihovnou MB či dosud neuvedený humoristický pohled na různé divadelní pověry s názvem Štych.

Stalo se Vám už někdy, že byste byl tak dlouho bez publika?

Ne, toto je moje první zkušenost.

Můžete říct, že Vám covid přinesl něco pozitivního, za co jste vděčný?

Vděčný jsem za fakt, že jsme to ustáli. Pozitivní je, že jsme museli vykročit ze své komfortní zóny a učit se mnohé nové věci. V neposlední řadě celá situace také vyzkoušela naši soudržnost a schopnost pracovat jako tým. ●

HLEDÁM SPRÁVNÝ OKAMŽIK

ROZHOVOR S REPREZENTANTKOU V TAEKWONDO

TEXT: PROF. KRUPÍČKA

◀ NEJEN FYZICKÁ ZDATNOST

Taekwon-do v praxi je víceméně o psychice (jedna z nejdůležitějších věcí) a o správném využití všeho, co se žák naučil při tréninku.

TAEKWON-DO SE VĚNUJI JIŽ JEDENÁCT LET, OD ZÁŘÍ 2011. K TOMUTO SPORTU MĚ INSPIROVAL FILM KARATE-KID

Sportovci a sportovkyně jsou doslova v zajetí předsudků. Jakmile soutěžíte v té či oné disciplíně, očekává se od vás, že musíte žít asketicky jako mnich a nesmíte mít vůbec žádné jiné zájmy krom hřiště či tělocvičny. Ale opak je často pravdou: Aneta Nekorancová, studentka Gymnázia Dr. Josefa Pekaře, musí zvládnout, jak náročné tréninky, tak všechny povinnosti studia třetího ročníku a přitom ještě svůj soukromý, docela obyčejný život osmnáctileté dívky.

„Tréninky mívám denně po vyučování a trvají jednu až dvě hodiny, tudíž není problém s nimi sladit studium,“ říká s úsměvem Aneta. „Někdy nastane náročnější období, kdy se s reprezentací intenzivně připravujeme na mezinárodní soutěž. Osobně je to pro mě v tu dobu obtížnější, zejména plně se soustředit na přípravu a zároveň udržet tempo se studiem. Potřebuji poté nějaký čas na doplnění učiva, ale díky individuálnímu vzdělávacímu programu a vstřícnosti profesorů, je jednodušší si vše rozplánovat a zvládnout,“ shrnuje nakonec.

Trochu jsme ale předběhli, takže zpátky na začátek: jakému sportu se vlastně Aneta věnuje?

„Taekwon-do se začalo rozvíjet v Severní Koreji na ostrově Čedžu, ve které od druhé světové války vedl generál Čchö Hongh: i výcvik bojového umění a rozvíjel v ní svůj bojový systém.“ Takže bojové umění, něco mezi sportem a meditací. „Abych pravdu řekla, nikdy jsem neměla možnost se blíže seznámit s kulturou v Severní Koreji,“ zmiňuje Aneta, „vím jen, že život v ní je velmi specifický,“ použije tento eufemismus, protože sport a politika nejdou příliš dohromady.

„Taekwon-do se věnuji již jedenáct let, od září 2011. K tomuto sportu mě inspiroval film Karate-Kid,“ směje se tázaná. „Tento film jsem si tehdy zamilovala a napadlo mě, že bych mohla začít cvičit bojové umění. Shodou náhod se můj táta dříve také Taekwon-do věnoval, a tak mě přihlásil k trenérovi panu Zdeňku Vavruškovi do oddílu Ge-baek Mladá Boleslav. ▶

DVAKRÁT JSEM
ABSOLVOVALA
MISTROVSTVÍ
EVROPY, A TO
KONKRÉTNĚ
MINULÝ ROK V
ŘÍJNU NA OST-
ROVĚ KRÉTA V
ŘECKU A TENTO
ROK KONCEM
BŘEZNA V
CHORVATSKÉ
POREČÍ.

Začít s bojovým uměním není jednoduché. Nebo ano?

„Myslím si, že Taekwon-do může začít dělat kdokoli, a v jakémkoliv věku. Taekwon-do není pouze o fyzických dovednostech, zaměřuje se také na morální principy, jakými jsou například dodržování úcty k ostatním lidem, zdvořilé chování a čest a podobně. Tento sport obsahuje více druhů disciplín, takže každý, kdo se mu chce věnovat také závodně, má možnost se zaměřit na to, co ho baví a co mu jde,“ povídá Aneta, která mě seznamuje se čtyřmi základními aktivitami v rámci toho bojového umění. Zajímalo mě, v je Taekwon-do nejnáročnější.

„V Taekwon-du se při tréninku pracuje s celým tělem. Obsahuje různé závodní disciplíny, kdy v každé z nich využíváme různé předpoklady. Kromě síly a rychlosti, která je zapotřebí zejména ve sportovním boji, je ve všech ohledech důležitá vysoká koncentrace a soustředěnost. V technických sestavách musí žák ovládat správné uvolnění a zpevnění celého těla v jeden okamžik, udržovat stabilitu v technikách. Důležitá je také obratnost, zejména ve speciálních technikách,“ a na můj udivený pohled dodává: „Kopy do desek musíte zvládnout ve výskoku.“

Aneta Nekorancová, mi potvrzuje i další věc, kterou jsem jen tušil: abyste mohli zvládnout svoje tělo, musíte pracovat na duševní rovnováze. „Většina lidí chápe bojové umění pouze jako ukázání fyzické zdatnosti,

což je ovšem omyl. Taekwon-do v praxi je víceméně o psychice (jedna z nejdůležitějších věcí) a o správném využití všeho, co se žák naučil při tréninku. V souboji se jedná o předvídání toho, co soupeř udělá a jak zareaguje, abyste z toho mohli vy vytěžit co nejvíce pro sebe.“

Po chvíli pak tahle tichá dívka řekne větu, která mnohé vysvětluje: „Cílem zápasu není mlátit do soupeře, dokud nebude ležet na zemi, ale zachovat klid, nenechat se vyprovokovat a využívat správné techniky ve správný moment.“

Léta dřiny a soustavné práce nesou své ovoce i v umění Taekwon-do.

„Díky státní reprezentaci mám možnost se účastnit i zahraničních soutěží. Dvakrát jsem absolvovala mistrovství Evropy, a to konkrétně minulý rok v říjnu na ostrově Kréta v Řecku a tento rok koncem března v Chorvatské Poreči. Zde jsem poprvé závodila v kategorii seniorek (ženy od 18 let).

A na závěr asi otázka, kterou pokládá každý: jakého úspěchu si Aneta nejvíc cení?

„V první řadě je pro mě úspěchem členství v reprezentačním týmu ČR, ve kterém jsem třetím rokem. Samozřejmě si velmi cením toho, že mám možnost se účastnit mezinárodních soutěží, utkat se s vynikajícími soupeři z různých zemí a získat tak další potřebné zkušenosti do budoucna.“ ●

✓ ZACHOVAT KLID, NENECHAT SE VYPROVOKOVAT

Cílem zápasu není mlátit do soupeře, dokud nebude ležet na zemi.

PŘEJEME VÁM ÚSPĚŠNÉ
STUDIUM!

NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/0hLd> nebo v aplikaci Joomag
na Google Play pod heslem „Student revue“.

**STUDENT
R E V U E**